

Een AB Discovery-boek

Ontvoerd in
luiers

COLIN MILTON

Ontvoerd in luiers

door

Colin Milton

Eerste publicatie 2021

Copyright © AB Discovery Books 2021

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, openbaar gemaakt in enige vorm, op enige wijze, elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever en auteur.

Elke gelijkenis met een levend of overleden persoon of met werkelijke gebeurtenissen berust op toeval.

U kunt contact opnemen met de auteur door een e-mail te sturen naar infantc@yahoo.com

Titel: Ontvoerd in luiers

Auteur: Colin Milton

Redacteuren: Michael Bent en Rosalie Bent

Uitgever: AB Discovery

Vertaald door ABivy

© 2021

www.abdiscovery.com.au

Over de auteur:

Colin Milton is een in het Verenigd Koninkrijk wonende auteur van fictie en non-fictie over volwassen baby's, vrouwelijke dominantie en huiselijke discipline.

Zijn reis begon in zijn vroege tienerjaren en, omdat hij vermoedde dat alleen hij deze gevoelens had, hield hij ze verborgen. Naarmate AB's gevoelens steeds bekender werden, begon Colin te schrijven om de behoeften van de babyjongen die hij zich voelde te uiten. Na een toevallige ontmoeting met een dominante dame die hem aanmoedigde de 'Forever Newborn' in zichzelf te accepteren, begon Colin serieus te schrijven.

Inhoud

Hoofdstuk één..... 8

Hoofdstuk twee.....12

Hoofdstuk drie.....19

Hoofdstuk vier.....21

Hoofdstuk vijf30

Hoofdstuk zes33

Hoofdstuk zeven.....40

Hoofdstuk Acht53

Ontvoerd in luiers

Opgedragen aan mijn lieve mama, zonder wie geen krabbels
zouden bestaan.

Bedankt mama. xx

Ontvoerd
Hoofdstuk één

Het leek destijds een goed idee. Ik was twintig en had een jaar vrij van de universiteit om te reizen en iets van de wereld te zien. Ik had een deel van de reis liftend door de VS gereisd, ervan uitgaande dat ik daardoor meer bijzondere plekken zou zien en een heel andere groep mensen zou ontmoeten.

heel goed gegaan en ik raakte gewend aan mijn routine van reizen, bezienswaardigheden bekijken, eten en slapen. Het was, terugkijkend, mijn eerste kennismaking met de vrijheid van het studeren – waar mijn ouders allebei zo fanatiek in waren geweest. Hoewel ik het belang ervan had begrepen, wilde ik toch wat onafhankelijkheid. Die onafhankelijkheid werd me echter enigszins onverwachts opgedrongen.

Op een dag werd ik uit een lezing geroepen en kreeg te horen dat mijn ouders allebei waren omgekomen bij een auto-ongeluk, en dat was het dan. Op dat moment veranderde de richting van mijn leven. De daaropvolgende dagen en weken gingen in een waas voorbij. Als enig kind kreeg ik de taak om de nalatenschap van mijn vader en moeder te regelen, met alle juridische rompslomp die daarbij hoorde.

'Het leven is te kort...!', 'Je weet nooit wat er gaat gebeuren...!', 'Op een dag ben je hier, de volgende dag...' O jee! Ik werd zo moe van al die pareltjes van wijsheid en simpele preken van goedbedoelende mensen, maar ik begon na te denken over de waarheid erachter.

Papa en mama hadden hun hele leven hard gewerkt en kwamen steeds dichterbij hun pensioen. Papa had het erover gehad om een hond te nemen als hij met pensioen ging, zodat hij

lange strandwandelingen kon maken met een 'viervoeter'. Hij had al een hond voordat ik geboren werd, maar die was plotseling overleden en ik had altijd het gevoel dat hij er nooit echt overheen was gekomen. Ik zag de opwindende verwachting in zijn ogen toen hij over een hond begon. Mama had ernaar uitgekeken om in haar tuin te werken en vrij te zijn om naar haar zussen te reizen wanneer ze maar wilde. Natuurlijk keken ze er allebei ook naar uit om gewoon meer tijd samen door te kunnen brengen. Om op dat punt in hun leven te sterven, na zo lang zo hard gewerkt te hebben, leek bijzonder wreed.

Toen alles geregeld was, besloot ik het huis te verhuren aan een werkende familie. Dat zou me een vast inkomen opleveren en betekende ook dat ik eigenaar van het huis kon blijven. Nadat ik die afspraken had gemaakt, besloot ik zo snel mogelijk op reis te gaan. Ik had een pauze nodig. Een lange pauze van de realiteit. Ik wist toen nog niet hoe snel die behoefte vervuld zou worden.

Omdat ik uit een relatief klein stadje kom, wilde ik natuurlijk een aantal plekken die ik op tv had gezien zelf zien. Dus ging ik naar New York, Washington, een weekje naar de Poconos en vandaaruit wilde ik het land doorkruisen. Ik verbleef een paar dagen in een Ramada-hotel in een plaats genaamd Lake Harmony. Terwijl ik daar was, bekeek ik een paar kaarten en brochures om te bepalen waar ik vervolgens naartoe zou gaan.

De I-80 lag een paar kilometer verderop (en vermoedelijk is dat nog steeds zo!). Hij strekte zich uit over de hele breedte van het land en eindigde in San Francisco. Die weg de komende maanden als een soort *hoofdweg* voor mijn leven gebruiken leek me een prima idee. Ik besloot dat ik zoveel mogelijk zou liften. Het zou me wat geld besparen – hoewel dat niet mijn belangrijkste overweging was – en het zou me de kans geven om anderen te ontmoeten tijdens mijn reis. Het leven in onze stad voelde nogal geïsoleerd aan en ik wilde 'mijn vleugels uitslaan' en wat meer van de wereld zien.

vrij vroeg met de hotelbus naar de I-80 te rijden en binnen ongeveer twintig minuten was ik weer onderweg. Dit keer met een gezin met een paar tieners die niet veel jonger waren dan ik. Ze waren erg vriendelijk en ik was een paar uur bij ze voordat ze kort daarna zeiden dat ze richting het noordwesten van Chicago zouden rijden en dat de stad waar we op dat moment waren de meest waarschijnlijke plek leek om verder naar het westen te worden gebracht. Ik was een beetje verdrietig toen ik ze zag weggrijden, want we hadden het in onze korte tijd samen zo goed met elkaar kunnen vinden. Omdat de kinderen maar iets jonger waren dan ik, was het makkelijk om gespreksstof te vinden.

Ik besloot de stad eens te verkennen zolang het nog kon en belandde bij een klein 24-uurs restaurantje - *Judy's* - waar ik een behoorlijke maaltijd kreeg voor een goede prijs en constant koffie van het huis. In een gesprek met Judy, de eigenaresse, wist ik haar zelfs zover te krijgen dat ze me betaalde voor haar hulp met schoonmaken en het verplaatsen van meubels. Het was zeker geen fortuin, maar het zou me wel een paar dollar contant opleveren om mijn eten voor de komende dagen te betalen, dus het was een welkome bonus.

Tegen de tijd dat ik klaar was met de klusjes, was het echter later dan ik had gedacht. Het was bijna donker buiten en ik had geen hotel gereserveerd. Het was vrij rustig, dus besloot ik, met Judy's toestemming, een dutje te doen in een hokje in een afgelegen hoekje, genietend van de gratis koffie en de warme omgeving.

De nacht verliep vrij langzaam. Hoewel het restaurant vlak langs de snelweg lag, stopten er niet veel mensen. Het was, zei Judy, 'een vrij typische nacht.'

Als ik er nu op terugkijk, herinner ik me dat er net na middernacht een paar jonge vrouwen binnenkwamen. Ik had ze de parkeerplaats op zien komen. Eigenlijk had je ze niet kunnen missen! Ze zaten in een enorme camper. Ik had er wel eens eentje in

films en op tv gezien, en ook wel eens op de snelweg, maar ik had er nog nooit zo'n van dichtbij gezien. Hij was enorm. Misschien wel zo lang als drie of vier auto's en ongeveer zo hoog als een Greyhound-bus!

Ik schat dat de twee vrouwen allebei midden tot eind twintig waren. Ze waren allebei knap, maar niet oogverblindend mooi, maar zeker knap genoeg om een geile twintiger twee keer te laten kijken.

Hoofdstuk twee

Ik keek toe hoe ze een tafeltje zochten en gingen zitten. De blonde vrouw zat met haar rug naar me toe, terwijl de andere, iets oudere vrouw tegenover me zat. Haar donkere haar was iets korter, lang genoeg om het niet uit haar gezicht te hoeven wrijven. Ik had altijd gedacht dat haarwrijven er verleidelijk en sexy uitzag als een knappe vrouw dat deed.

Terwijl ik ze met mijn kopje koffie gadesloeg, besloot ik te proberen wakker te blijven terwijl ze er waren. Dat was in ieder geval beter dan in slaap vallen en zulke mooie dames missen. Ze bestelden hun eten en kletsten geanimeerd. Het was duidelijk dat ze heel close en op hun gemak bij elkaar waren.

Hun eten arriveerde en hoewel ik ze met vermoeide ogen bleef aankijken, wilde ik niet als een griezelige voyeur overkomen. Ik ben misschien wel veel, maar ik ben er trots op dat ik weet hoe een dame behandeld en gerespecteerd moet worden. Het belang van goede manieren en respect voor anderen was me al van kleins af aan ingeprent. Tussen mijn blikken door keek ik door het raam van het restaurant, langs de weerspiegelingen, naar hun camper. Jeetje! Die was echt enorm. Ze moeten alles hebben wat ze nodig hebben, plus de gootsteen!

Ik bleef aan mijn koffie nippen en overliep mijn plannen voor morgen en de komende dagen, terwijl ik lukraak wat krabbelde op de papieren servetjes. Prioriteit nummer één was natuurlijk om uit te zoeken hoe ik naar de volgende plek zou gaan, waar die ook zou zijn. Terwijl ik de opties overwoog, leunde ik achterover en sloot mijn ogen, af en toe opende ik ze als ik werd

gestoord door een geluid uit de keuken of van het voorbijrijdende verkeer.

Het volgende moment schudde Judy me zachtjes aan mijn schouder. Die paar seconden wist ik niet waar ik was. Het duurde even voordat ik me weer op haar concentreerde, terwijl ze naast mijn tafel stond.

"Hé Steve. Kom op, slaapkop, word wakker!" glimlachte ze. "Tijd om actie te ondernemen."

Ik was in de war. Judy was degene die had gezegd dat het oké was om in dit hokje te slapen voordat de ochtenddrukte begon.

"Maar, " zei ik slaperig, "ik dacht dat je zei..."

"Oh, ik weet nog wat ik zei! Daarom maak ik je niet wakker."

Ze gebaarde naar de plek waar de twee jonge vrouwen nog steeds zaten. De donkerharige vrouw keek me glimlachend aan. Ik glimlachte terug, nog half verdoofd van de slaap.

"Die twee dames daar?" vroeg ze.

"Ja, en die dan ?" antwoordde ik, nog steeds verbijsterd door wat belangrijk genoeg was om mij voor wakker te maken.

"Nou," zei ze zachter. "Ik raakte met ze aan de praat en het blijkt dat ze op een lange vakantie door het land reizen."

"Ja?" antwoordde ik, licht geïrriteerd omdat ik uit een diepe slaap werd gehaald. "En wat is je punt?"

"Ik vertelde ze dat je ook op reis was en dat je had gezegd dat je morgen een lift nodig had. En..." ze keek over haar schouder, "ik denk dat ze je gaan vragen of je met ze mee wilt rijden in hun camper. Ik dacht dat je wel interesse zou hebben!"

"Eh, ja... ik eh, denk het wel." mompelde ik, terwijl ik rechtop ging zitten en moeite had om mijn gedachten op een rijtje te krijgen.